

det vilde i Grunden være det bedste, om der aldrig var Anledning til i et saadant statsligt Dokument som det, med hvilket Rigsdagen aabnes, og som tilkendegiver den kommende Vinters politiske Retningslinie, særlig at fremhæve en enkelt Landsdel. I de Aar, som er gaaet siden Genforeningen, har der imidlertid været god Anledning dertil, og naar jeg i Aar ikke savner et saadant Afsnit, er det ikke, fordi jeg mener, at Forholdene hos os er, som de bør være, men fordi der i Fjor blev gennemført vigtige Lovforslag vor Landsdel vedrørende, Lovforslag, som endnu ikke kan siges at være fuldt fordøjede. Det lader sig ikke, selv af uvillige Mennesker, benægte, at det, der i Fjor blev præsteret af den danske Rigsdag, har bragt en meget væsentlig økonomisk Hjælp til Sønderjylland, og man kan allerede nu spore, hvordan Virkningen af disse Love spredes ud over Landet, og hvordan den ene Bedrift efter den anden faar lettere Vilkaar at arbejde under. Sagen er nemlig denne, at naar den ene Landmand eller Haandværker, hvem det nu end er, efter den anden efterhaanden faar sine Pengeforhold i Orden, og der kommer Ro i Bedrifterne, falder der ogsaa stadig mere og mere Ro i Erhvervslivet i dets Helhed, og selv om der er langt tilbage endnu, maa det erkendes, at hvad den danske Rigsdag i Fjor præsterede, har været af overordentlig stor Betydning for Landsdelen. Jeg ønsker kun til denne lille Bemærkning desangaaende at føje dette, at der er endnu et godt Stykke til Vejs Ende, forinden de Midler, Rigsdagen i Fjor bevilgede, er brugt. Men Forudsætningen var jo, at de skulde anvendes, og jeg haaber, at det vil lykkes at faa dem placeret dernede, saaledes at den Afhjælpning af de uheldige Forhold, det drejer sig om, kan finde Sted.

Men selvfølgelig er der langt igen, inden vore Forhold er saa gode, som de bør være. Det er vel et Udtryk for en Erkendelse deraf, naar Socialdemokraterne forleden Dag har forelagt et stort og omfattende Lovforslag vedrørende de økonomiske Forhold i Sønderjylland. Jeg skal naturligvis ikke omtale dette Lovforslag, men jeg finder Anledning til at sige, at det forekommer mig, at denne Erkendelse af Vanskelighederne kommer nøjagtigt tre Aar for sent. Det er jo nu tre Aar siden, at Kampen for at forbedre disse Forhold begyndte, og i de første to Aar havde man at kæmpe mod den daværende socialdemokratiske Regerings Modstand mod at til-

vejebringe denne Hjælp. Efter lang Tids Forløb lykkedes det os, om jeg saa maa sige, at afpresse den 9 Mill. Kr., som Sparekasserne stillede til Raadighed, men først i Fjor Vinter kom den store Indsats, ganske vist i fuld Enighed, som skal hjælpe Landet. Derfor er det ganske rart at se, at man omsider melder sig fra socialdemokratisk Side, men det havde været bedre, om man for tre Aar siden havde fulgt de Anvisninger, der den Gang blev givet. Det var paa et Tidspunkt, da man havde Nøglerne i Haanden, før Valutahøjnelse blev gennemført, til at hjælpe Landsdelen, men da var de Herrer ikke hjemme.

Jeg bør maaske i denne Forbindelse nævne, at foruden den Statshjælp, der er ydet til Nordslesvig, har der jo i Aar været en særlig Aktion i Gang, der har faaet Udtryk i den Støtte, Landeværnet har faaet. Jeg tør sige, at de Erfaringer, man har høstet ved Anvendelsen af disse Penge midler, vil man sikkert have godt af at se lidt nærmere paa. De har hjulpet os meget, og jeg tror, at de Erfaringer, man der har høstet, ogsaa vil kunne frugtbargøres her paa denne Side af Kongeaaen.

Jeg skal derefter sige nogle Ord om de nationale Forhold. Det er jo af den Slags Ting, der maa gøres med nogen Varsomhed. Den Tale, som det ærede Medlem Hr. Schmidt holdt her forleden Dag, var, som jeg forleden fik Lejlighed til at bemærke, en Streg skarpere, end hans Taler i Regelen har været. Jeg ser, at det ærede Medlem ikke er her til Stede, selvfølgelig havde jeg nær sagt, for det er jo almindelig bekendt, at naar det ærede Medlem har holdt sin aarlige Tale, ser man ham først igen om Foraaret, naar Finanslovsforslaget er til tredje Behandling. Forholdet er jo det, at i de sønderjydske Landsdele søger det tyske Folkeelement i den Udstrækning, hvori det er muligt, at udnytte de frisdannede danske Love. Det kan man ikke for tænke det i, for det er dets Pligt overfor det selv, og jeg vil heller ikke, selv om der hist og her kan findes Tendenser i Befolkningen til en skarpere Kurs overfor dette Folkeelement, anbefale en saadan. Tværtimod, jeg ønsker, at vi skal bevare den liberale Kurs, vi har styret fra 1920 indtil Dato.

En Ting maa man nemlig altid erindre, naar det drejer sig om Nationalpolitik, naar det drejer sig om en ændret Indstilling af Folkekaraktæren, hvad det jo her naturligt kommer til at dreje sig om, en Indstilling overfor et andet Samfund, at saa skal der Menneskealdre til.